

Безъ да не произнесеть името устата ми и... Несчастна Варваро! несчастна Варваро! и пакъ обърса сълзыть отъ очить си.

Името на Варвара бѣше достигнало да бѣде нераздѣлно отъ устата му. Не можеше него да въздѣхне до дѣто не проговори името и.

Настана нощъ и въ опредѣленный часъ прескочихмы зида въ мѣнастирската градина спрѣхмы ся мълчеливо за да слушамы, но нѣмаше нищо. На сяко помърдваніе на листата струваше ни ся че нѣкой иде, на сѣко подухванье на вѣтара струваше ни ся да чувамеы хода и. По сичго напразно.

— Нема да дойде, думаше Якпить угряжно. Безъ друго калугерицата на предаде, и Богъ знае, какво ли нагазаніе съ турили на Варвара. Въздѣхна и пакъ и извика, злошастна Варваро!

Въ туй врѣме часовникътъ удари петътъ и когато зорницата испращаше връхъ насъ зарытъ си Якпить помисли да си отидимъ и да ся върнимъ пакъ презъ другата нощъ.

VIII.

Пенитваніе на бѣгство.

И наистина тая вечеръ както казахъ погорѣ, бѣше опредѣлена да направятъ калугерицитѣ молбень, защото на другій день сутринята трѣбаше да ся исповѣдатъ сичкытъ и да ся причастіють, звѣнца за сутрешната молитва четири пѣти теглили бѣхъ и отецъ Исидоръ, привдигнатъ вече отъ вчерашвата припадка, както казваше майка-старица, отиде и ся нагнѣди въ исповедалницата и чакаше да дойдѣтъ онези души, които щеще да оправя въ пѣтя къмъ небето и блженството.